

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 09 czerwca 2015 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa **M. D.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w S.**

o odszkodowanie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. D. kwotę 7.005,44 zł (siedem tysięcy pięć złotych czterdzieści cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 25 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki M. D. kwotę 2.294 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.217 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego;

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. uiścić na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 1.647,12 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa na opinie biegłych.

Początek tekstu (...)_01

[Przewodnicząca 00:02:45.568]

Powódka M. D. wystąpiła do tutejszego Sądu z pozwem o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 7.520,37 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki wskazała, iż strona pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) S.A. z siedzibą w S.. Dnia 14 czerwca 2013 roku pan C. D. cofając prowadzony przez siebie pojazd - H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przez nieuwagę uderzył w zaparkowany prawidłowo samochód marki V. (...) numer rejestracyjny (...) należący do powódki M. D.. Z uwagi na fakt, iż sprawca zdarzenia C. D. jest posiadaczem polisy (...) numer (...) S.A. poszkodowana zgłosiła roszczenie wypłaty odszkodowania bezpośrednio do ubezpieczyciela. Na podstawie protokołu szkody w pojeździe sporządzonego przez ubezpieczyciela dnia 19 czerwca 2013 roku dokonano kalkulacji kosztów naprawy samochodu określając go na łączną kwotę 1.549,04 zł. Dnia 19 czerwca 2014 roku wydano decyzję w przedmiocie przyznania odszkodowania z tytułu skutków zdarzenia z dnia 14 czerwca bieżącego roku, na mocy której powódce zaoferowano do wypłaty kwotę 1.549,04 zł. W konsekwencji powyższego M. D. zleciła we własnym zakresie sporządzenie opinii specjalistycznej w przedmiocie oszacowania wartości szkody wypadkowej. Operat wykonali inżynier L. N. i inżynier A. K.. Powódka pragnie wskazać, że w ekspertyzie dołączonej do pozwu łączną wartość uszkodzenia pojazdu ustalono na 8.454,41 zł,

podczas gdy strona pozwana przyjęła, że wartość szkody wynosi 1.549,04 zł. Różnica wartości związana z powstałą szkodą w dniu 14 czerwca 2013 roku wynosi 6.905,37 zł. Z uwagi na fakt, iż funkcją roszczenia odszkodowawczego jest kompensacja poniesionego uszczerbku zmierzająca do przywrócenia globalnej wartości majątku poszkodowanego M. D. wystąpiła do (...) S.A. z roszczeniem o wypłacenie kwoty 6.905,37 zł stanowiącej różnicę pomiędzy świadczeniem przyznanym, a należnym z punktu widzenia art. 824 § 1 k.c. Dnia 23 sierpnia 2013 roku strona pozwana wystosowała do powódki pismo zawierające jej ostateczne stanowisko w przedmiotowej sprawie, w którym stwierdzono, że w związku z brakiem faktur za naprawę pojazdu - szkoda została rozliczona na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej w systemie E.. Ponadto ubezpieczyciel podnosi, że sama konieczność wymiany uszkodzonych części pojazdu i przeprowadzenia naprawy nie jest przez niego negowana, w przeciwieństwie do deklarowanego przez poszkodowaną kosztu niezbędnych elementów, gdyż wykonanie kosztorysu naprawy z wpisaniem oryginalnych części nie jest równoznaczne z ich użyciem do naprawy pojazdu. Dodatkowo pełnomocnik powódki w uzasadnieniu wskazał, że kwota roszczenia zgłoszona w pozwie z tytułu powstałej szkody, to jest kwota 6.905,37 zł została powiększona o 615 złotych, które stanowią koszt wykonania opinii zleconej przez poszkodowaną firmie (...) w związku z koniecznością sporządzenia w zakresie własnym operatu szacunkowego wartości szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana stwierdziła, że jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku komunikacyjnego ponosi co do zasady odpowiedzialność za jego skutki na podstawie Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i polskim biurze ubezpieczycieli komunikacyjnych w związku z art. 822 Kodeksu cywilnego i 415 Kodeksu cywilnego. Jednocześnie zarzuca, że spełniła już swoje zobowiązanie poprzez zapłatę na rzecz powoda łącznej kwoty 1.549,04 zł tytułem odszkodowania, co jest w sprawie kwestią bezsporną. Pozwana ustaliła zakres uszkodzeń na skutek zdarzenia z dnia 14 czerwca 2013 roku dokonując oględzin pojazdu i sporządzając protokół szkody w dniu 19 czerwca 2013 roku. Odnosnie żądania wypłaty odszkodowania za szkodę powstałą w związku z kolizją z dnia 14 czerwca 2013 roku w ocenie strony pozwanej przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego jest możliwe poprzez naprawę przy zastosowaniu części zamiennych o symbolu Q i uśrednionych stawek za roboczogodzinę występujących na lokalnym rynku. Z tego względu strona pozwana wniosła, aby biegły wyliczył koszt naprawy przy uwzględnieniu tych części, parametrów i stawek.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego zaoferowanego przez strony Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. D. była właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) numer rejestracyjny (...). C. D. jest natomiast właścicielem samochodu marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 14 czerwca 2013 roku C. D. cofając prowadzony przez siebie pojazd H. (...) przez nieuwagę uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd V. (...) i jest to okoliczność bezsporna.

W wyniku zdarzenia w samochodzie powódki doszło do uszkodzenia pokrycia zderzaka TL, wspornika zewnętrznego bocznego, zderzaka, lampy tylnej kompletnej, drzwi tylnych, błotnika tylnego L, szkieletu z wnęką koła, drzwi tylnych L kompletnej, listwy, drzwi tylnych, błotnika tylnego i zderzaka tylnego i wynika to z opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej J. K. z dnia 5 maja 2014 roku, pisemnej opinii biegłego (...) z dnia 5 lipca 2013 roku, ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dnia 19 marca 2015 roku, zdjęć zawartych na płycie CD, a także zeznań świadków M. Z. i L. N..

Łączny koszt naprawy samochodu powódki w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia w dniu 14 czerwca 2013 roku wynosi 7.939,85 zł brutto, przy czym wartość ta uwzględnia także wymianę ściany bocznej lewej i błotnika tylnego lewego, a nie ich naprawę przy użyciu części oryginalnych, co jest uzasadnione ekonomią i bezpieczeństwem użytkującego pojazdu. Tak to wynika z opinii pisemnej biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej J. K. z dnia 5 maja 2014 roku, pisemnej opinii biegłego (...) z dnia 5 lipca 2013 roku, ustnej opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dnia 19 marca 2015 roku, a także zeznań świadka L. N. zawartych na karcie 146 akt.

Pismem z dnia 19 czerwca 2013 roku strona pozwana (...) Spółka Akcyjna w S. poinformowała powódkę o przyznaniu odszkodowania w łącznej kwocie 1.549,04 zł. Dowodem na to jest kserokopia pisma (...) S.A. w S. z dnia 19 czerwca 2013 roku oraz kserokopia protokołu szkody w pojeździe z dnia 14 czerwca 2013 roku i kalkulacja kosztów naprawy w pojeździe.

Nie godząc się ze stanowiskiem strony pozwanej, powódka zleciła biegłemu rzeczoznawcy z zakresu techniki motoryzacyjnej sporządzenie opinii na okoliczność wartości szkody powstałej w jej pojeździe w związku z przedmiotowym zdarzeniem. Rzeczoznawca L. N. sporządził na tę okoliczność opinię określając wartość szkody na kwotę 8.454, 41 zł brutto. Powódka zapłaciła za usługę rzeczoznawcy kwotę 615 złotych. Wynika to z pisemnej opinii biegłego (...) z dnia 5 lipca 2013 roku, z zeznań świadka M. Z., z zeznań świadka L. N., oraz z kserokopii faktury VAT nr (...) z dnia 19 listopada 2013 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie w oparciu o przeprowadzone dowody z zeznań świadków M. Z. i L. N., a także opinię biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej ponad wszelką wątpliwość ustalono, że samochód powódki brał udział w zdarzeniu jakie miało miejsce w dniu 14 czerwca 2013 roku w P. przy ulicy (...). Żadnych wątpliwości w oparciu o przywołane dowody nie budzi także okoliczność, iż C. D. naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób zawiniony doprowadził do tej kolizji, a tym samym dopuścił się czynu niedozwolonego, to jest art. 415 Kodeksu cywilnego w związku z art. 436 § 2 Kodeksu cywilnego.

W związku z tym na podstawie umowy ubezpieczenia łączącej (...) S.A. w S. ze sprawcą strona pozwana odpowiada za skutki zdarzenia w takim samym zakresie jak sprawca szkody, zgodnie bowiem z przepisem art. 822 § 1 Kodeksu cywilnego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Co do zasady więc sporna w niniejszej sprawie pozostawała kwestia wysokości należnego od strony pozwanej na rzecz powódki odszkodowania.

Przystępując jednakże do oceny zasadności zgłoszonego przez powódkę roszczenia w pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, że istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 Kodeksu cywilnego sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający, albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy szczególne, a mianowicie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i polskim biurze ubezpieczycieli komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 roku nr 124 poz. 1152 z późniejszymi zmianami). Regulacja dotycząca zakresu ochrony ubezpieczeniowej została zawarta w art. 36 ustęp 1 tejże ustawy, zgodnie z którym odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Należy również zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie. Za utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko, że dla ustalenia pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgać do odpowiednich regulacji zawartych w Kodeksie cywilnym, tak to wynika z Uchwały z dnia 18 marca 1994 roku, III CZP 25/94, OSNC 1994 numer 10 poz. 188 i z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002 numer 6 poz. 74, a także z wyroku z dnia 11 czerwca 2003 roku, V CKN 308/01. W powołanych orzeczeniach Sąd Najwyższy podkreślił, że nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu przepisów prawa cywilnego i prawa ubezpieczeniowego, gdyż w obu wypadkach chodzi o utratę lub

zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy dodatkowo podniósł, że do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej znajduje zastosowanie zasada pełnego odszkodowania. W doktrynie podkreśla się również, że pojęciowa identyczność szkody w prawie ubezpieczeniowym i prawie cywilnym powoduje, iż przy ustaleniu szkody przy ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej można kierować się ogólnymi zasadami przyznawania odszkodowania. Przeważa także stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Tak wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, Izba Cywilna 202 numer 12, str. 40 oraz uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01. Tak więc pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności Zakładu (...) jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w artykule 361 Kodeksu cywilnego. W skład takiej szkody według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowawczego. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00 stwierdzając jako rzecz oczywistą, że podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Cel ten realizuje naprawienie szkody uwzględniające indywidualną sytuację poszkodowanego. Wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać rozmiarom wyrządzonej szkody, odszkodowani zatem nie może być wyższe lub niższe od szkody poniesionej przez poszkodowanego.

Z zasady wyrażonej w artykule 363 § 1 Kodeksu cywilnego wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Przywrócenie bowiem rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzi w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. Tak to wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku, III CRN 223/80 OSNC 1981/10/186.

Reasumując powyższe rozważania prawne należy podkreślić, że strona pozwana jako ubezpieczyciel może ponosić odpowiedzialność wyłącznie za adekwatne skutki zdarzenia komunikacyjnego, do jakiego doszło w dniu 14 czerwca 2013 roku. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niewątpliwym pozostaje, że wszystkie ujawnione po kolizji uszkodzenia samochodu marki V. (...) powstały w wyniku zderzenia z samochodem H. (...) kierowanym przez C. D., ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

Opinia pisemna złożona przez biegłego sądowego J. K. odnosząca się do zakresu i rodzaju uszkodzeń powstałych podczas istotnej kolizji w samochodzie powódki jest rzeczowa, logiczna i oparta na specjalistycznej wiedzy. W świetle wskazanych dowodów należało zatem przyjąć, że w wyniku zdarzenia z dnia 14 czerwca 2013 roku w samochodzie powódki doszło do uszkodzenia pokrycia zderzaka tylnego lewego, wspornika zewnętrznego bocznego zderzaka, lampy tylnej kompletnej, drzwi tylnych, błotnika tylnego lewego, szkieletu z wnęką koła, drzwi tylnych lewych kompletnych, listwy drzwi tylnych, błotnika tylnego i zderzaka tylnego.

Ustalając wartość szkody poniesionej przez powódkę na skutek udziału w zdarzeniu spowodowanym wyłącznie z winy kierowcy samochodu H. (...) na kwotę 7.939,85 zł, Sąd oparł się na niezakwestionowanej przez strony pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych wyceny wartości samochodów J. K. z dnia 5 maja 2014 roku oraz ustnych wyjaśnieniach do tej opinii złożonych na rozprawie w dniu 19 marca 2015 roku. Biegły ustalił, iż łączny koszt naprawy samochodu powódki w związku z uszkodzeniami powstałymi w wyniku zdarzenia w dniu 14 czerwca 2013 roku wynosi 7.939,85 zł brutto, przy czym wartość ta uwzględnia wymianę, a nie naprawę ściany bocznej lewej i

blotnika tylnego lewego, przy użyciu części nowych oryginalnych, co jest uzasadnione ekonomią i bezpieczeństwem użytkującego pojazd.

Podkreślenia w tym miejscu także wymaga, że powódka zażądała odszkodowania w omawianym zakresie wartości brutto i takie stanowisko należało zaakceptować. Odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu ustalone według cen części zamiennych i usług obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (...) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Tak to wynika z uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2007 roku, sygnatura akt III CZP 150/06. Jak wynika natomiast z poczynionych ustaleń, powódka w żaden sposób nie może obniżyć podatku należnego i tym samym podatek ten należało wliczyć do wartości dochodzonego roszczenia.

Podsumowując, z opisanych powyżej powodów należało roszczenie powódki co do kwoty 6.390,44 zł, tj. 7.939,85 zł minus 1.549,41 zł - wypłacone przez pozwaną z tytułu odszkodowania za uszkodzenie samochodu, uznać za w pełni uzasadnione. Podobnie, jak uzasadnione jest powiększenie tej kwoty o koszt poniesionego przez powódkę wynagrodzenia rzeczoznawcy w kwocie 615 złotych w związku ze zleceniem przed wszczęciem postępowania sądowego opracowania opinii na okoliczność wartości poniesionej przez nią szkody. Bez wątplenia ustalenia opinii biegłego L. N., w tym również w zakresie oględzin uszkodzonego pojazdu w istotnej części przyczyniły się do ustalenia prawidłowego stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu. Dlatego koszt tej ekspertyzy należy potraktować jako podlegającą naprawieniu szkodę powódki. Z tych też względów powództwo łącznie w kwocie 7.005,44 zł należało uznać za uzasadnione, zaś w pozostałym zakresie podlegające oddaleniu.

Powódka wystąpiła dodatkowo z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odsetek ustawowych liczonych od zasądzonej kwoty odszkodowania od dnia wniesienia pozwu, to jest 25 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

Podstawą prawną do sformułowania takiego żądania stanowią przepisy artykułu 481 Kodeksu cywilnego. Z przepisu paragrafu 1 tegoż artykułu wynika bowiem, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Odsetki za opóźnienie należą się przeto zarówno bez względu na szkodę poniesioną przez wierzyciela, jak i zawinienie okoliczności opóźnienia przez dłużnika - wynika to z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1994 roku, I CRN 121/94, OSNC 1995 numer 1 pozycja 21. Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny lub wynikający z właściwości zobowiązania. Aby dokładnie wyjaśnić wskazaną kwestię konieczne jest odwołanie się do pojęcia wymagalności. Roszczenie o spełnienie świadczenia jest wymagalne wówczas, gdy wierzyciel jest uprawniony do żądania spełnienia świadczenia. Dopóki roszczenie jest niewymagalne nie zachodzi także opóźnienie, gdyż dłużnik nie jest zobowiązany do świadczenia. O dacie wymagalności decyduje natomiast treść stosunku obligacyjnego łączącego strony. W przypadku zobowiązań terminowych, jeśli dłużnik nie realizuje w terminie swych obowiązków wynikających z treści zobowiązania, opóźnia się ze spełnieniem świadczenia. W takim przypadku data wymagalności roszczenia stanowi jednocześnie datę, od której dłużnik opóźnia się ze świadczeniem. Z mocy przepisu artykułu 481 Kodeksu cywilnego uzasadnia to roszczenie o odsetki. W przypadku z kolei zobowiązań bezterminowych opóźnienie nastąpi dopiero w przypadku niedostosowania się do wezwania wierzyciela żądającego spełnienia świadczenia, chyba, że obowiązek jego spełnienia wynika z właściwości zobowiązania - tak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 roku, I ACr 592/95, OSA 1996, numer 10, pozycja 48. Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu artykułu 481 paragraf 2 zdanie 1 Kodeksu cywilnego w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Zgodnie z artykułem 14 ustęp 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie trzydziestu dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ustęp 2 tegoż artykułu stanowi natomiast, że w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ustępie

1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie czternastu dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie chyba, że ustalenie odpowiedzialności Zakładu (...) albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ustępie 1, Zakład (...) zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Świadczenie z tytułu odszkodowania dochodzonego od Zakładu (...) jest zatem świadczeniem terminowym. Skoro jednak powódka domaga się odsetek faktycznie od dnia sformułowania żądania w pozwie, to jest on dniem wymagalności, skoro powódka już wcześniej występowała do strony pozwanej z wezwaniem do zapłaty wskazanej w pozwie kwoty. Będąc zatem związanym żądaniem pozwu, Sąd od dnia jego wniesienia zasądził należne odsetki.

Z tych też względów na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono, jak w punkcie pierwszym i drugim wyroku.

Na mocy przepisu artykułu 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Zgodnie z przepisem artykułu 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanego przepisu do kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych oraz żadaną opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, co daje łącznie kwotę 1.217 złotych, a także uiszczoną przez powódkę opłatę sądową w kwocie 377 złotych oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 700 złotych. Zatem strona pozwana, która przegrała sprawę w około 93,15% na mocy przepisu artykułu 100 k.p.c. jest zobowiązana do zwrotu na rzecz powódki łącznie kwoty 2.294 złote, o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku.

Na mocy przepisu artykułu 113 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zobowiązano stronę pozwaną do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 1.647,12 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa na opinię biegłych.

[koniec części 00:31:48.838]